

Consell Tributari

Expedient: 830/2

El Consell Tributari, reunit en sessió de 28 de gener de 2004, coneixent del recurs presentat per la Fundació Privada J.E., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En 14 de març de 2002, la Fundació Privada J.E. interposa recurs d'alçada contra la liquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys (PV-...) acreditat per la venda de la finca situada a R. de C., núm. ..., departament núm. ..., mitjançant escriptura autoritzada pel notari de Barcelona senyor J.B. i O. l'11 de febrer de 1999. Al·lega la seva classificació com a entitat benèfica per Ordre del Ministeri de la Governació de 8 d'octubre de 1959, per la qual cosa procedeix l'exempció establerta a l'article 106.2.c) de la Llei reguladora de les hisendes locals.

2.- La Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda proposa l'estimació del recurs atès que s'ha acreditat la qualificació benèfica de l'entitat recurrent.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'exempció que s'al·lega havia estat sol·licitada per escrit presentat davant l'Ajuntament el 23 de febrer de 1999, acompanyant l'esmentada escriptura. L'Ajuntament sol·licità diversa documentació en base a l'article 80 de la Llei 30/1992, que la recurrent inicialment es negà a acompanyar, segons escrit de 23 d'abril de 1999, al considerar-la innecessària per resoldre la petició, si bé en 26

d'abril següent aportà com a documentació complementària de la sol·licitud una escriptura de poders i la publicació de l'Ordre de classificació de la fundació com de beneficència particular. En 10 de setembre de 1999, la fundació presentà instància en què al·legava que des de la presentació de la sol·licitud de 23 de febrer de 1999 havien transcorregut més de sis mesos, i des de la presentació de la segona instància el 26 d'abril de 1999 més de quatre mesos, per la qual cosa, havent transcorregut més de tres mesos sense resoldre, segons l'article 42.3 de la Llei 30/1992, entenia que tenia dret a considerar estimada la seva petició per silenci administratiu positiu, segons l'article 43.1 d'aquella Llei, i sol·licitava que l'Ajuntament n'expedís certificació acreditativa. El 5 d'octubre de 1999, el director adjunt a la Gerència i delegat d'Hisenda acordà desestimar la sol·licitud d'exempció. Contra l'esmentada resolució es deduí recurs contenciós-administratiu número 172/1999, que va correspondre al jutjat número ... de Barcelona, si bé la part actora presentà escrit desistint del recurs, per la qual cosa el jutjat, per acte de 21 de març de 2000, declarà apartada i desistida a la Fundació Privada J.E. del recurs presentat.

Segon.- La liquidació recorreguda es dicta en execució de la denegació de la sol·licitud d'exempció deduïda per l'entitat. A l'haver desistit l'entitat recurrent del recurs contenciós contra dita denegació d'exempció, ens trobem davant l'execució d'un acte consentit i ferm, el que en principi no permet l'admissió del recurs contra la liquidació. És d'observar, no obstant, que la resolució denegatòria de l'exempció manca de suficient fonament jurídic, ja que es basa en la falta de concurrència de determinats requisits per a l'exempció, ignorant que la fundació, declarada de beneficència particular per Ordre de 8 d'octubre de 1959, encara que aquesta categoria hagi desaparegut després de la promulgació de la Llei 30/1994, i segons ha entès aquest Consell Tributari en diverses ocasions respecte les fundacions que varen obtenir amb anterioritat la declaració de benèfiques, conserva dita qualificació en l'actualitat per poder-se acollir als beneficis que les lleis reconeixin a aquell tipus d'entitats, i entre ells, el de l'article 106.2.c) de la Llei reguladora d'hisendes locals, que estableix una exempció purament subjectiva per a les entitats que tinguin la qualificació de benèfiques o benèfico-docents, sense que sigui aplicable la sentència del Tribunal Suprem de 16 de juny de 2000, que exigeix acreditar l'afectació del bé a les finalitats de l'entitat, per referir-se exclusivament a l'Església Catòlica i altres entitats religioses.

Tercer.- És, doncs, evident l'error de la resolució denegatòria de l'exempció dictada el 5 d'octubre de 1999, encara que com s'ha dit abans, no sigui possible acceptar la sol·licitud en via de recurs, per la qual cosa cal aplicar la facultat de revocació que té l'Administració en virtut del que disposa l'apartat 1 de l'article 105 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, en la redacció donada per la Llei 4/1999, de 13 de gener, que entrà en vigor el 14 d'abril de 1999. Segons l'esmentat article "las Administraciones públicas podrán revocar en cualquier momento sus actos de gravamen o desfavorables, siempre que tal revocación no constituya dispensa, exención no permitida por las leyes, o sea contraria al principio de igualdad, al interés público o al ordenamiento jurídico". L'article 106, referint-se en termes generals als sistemes de revisió, estableix que "las facultades de revisión no podrán ser ejercitadas cuando por prescripción de acciones, por el tiempo transcurrido o por otras circunstancias, su ejercicio resulte contrario a la equidad, a la buena fe, a los derechos de los particulares o a las leyes".

Quart.- En el present cas, la resolució denegatòria de 5 d'octubre de 1999 constitueix un acte desfavorable, de tal manera que la seva revocació no suposa exempció no permesa per les lleis, sinó que, pel contrari, dóna valor a una exempció reconeguda per la llei, amb la qual cosa la declaració de l'exempció restabliria el dret conculcat. El principi d'igualtat i de respecte a l'ordenament jurídic es propicia en major mesura pel reconeixement de l'exempció que per la seva desestimació. Per altra banda, no s'ha produït prescripció del dret de cap de les parts, donat que la resolució denegatòria data d'octubre de 1999 i el recurs contra la liquidació es presentà el 14 de març de 2002. També s'ha de tenir en compte que la revocació esmentada no està subjecta a un termini d'exercici ni limitada pel caràcter ferm de la resolució que es pretén revocar, i que el desestiment de l'acció judicial que va donar lloc a la fermesa de la resolució té un valor merament processal i no suposa renúncia del dret o de l'acció de qui el formula.

Cinquè.- Tot això condueix a proposar que l'Ajuntament exerciti la facultat de revocació continguda a l'article 105 de la Llei 30/1992, respecte de la denegació de la sol·licitud d'exempció de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys per raó de la venda de la finca esmentada en els antecedents. Aquesta revocació portarà com a conseqüència la concessió de l'exempció i l'anul·lació de la

liquidació impugnada, però és només a través d'aquest procediment i no per impugnació directa de la liquidació que pot satisfer-se l'interès de la recurrent.

Per tot això,

ES PROPOSA

DECLARAR inadmissible el recurs contra la liquidació PV-..., i INICIAR els tràmits per a la revocació de la resolució de 5 d'octubre de 1999, a l'empara de l'article 105 de la Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.